

Bánki Éva

Karácsony

*Karácsony,
ez az elveszett, sötét és rövid nap
sárban, hóban csúszik át a semmibe.
A születés ünnepe ez.*

*Régen apró odúban szültek meg a nők,
vagy korhadt padlásokon, dohos pincékben.
A kórház? A kórház még ennél is kietlenebb.
Szálkás csövekből ömlik a fény, az ápolók
pedig türelmetlenek, mert a rokonok is jobbak,
mint a görcsös, félelembe vesző folyosók,
ahol csak a huzatban lebegő, papír télapók
emlékeztetnek a karácsonyra. És ezen az este
romlik el minden: a zár, a kávéfőző,
a hűtőszekrény, a kettes műtőben a fűtés,
a hármásban a monitor... Még a monitor is...
épp ma, a fenébe, mi lesz itt még...*

*Nem fogjuk a saját szemünkkel
látni, ahogy valaki varázsütésre elindul. Ahogy
nem fogjuk azt sem látni, ahogy rövidebbek lesznek
az éjszakák, és lassan (nagyon lassan) több lesz a fény.*

de ha nem akarom, észre sem veszem.

Visszafoglalni a múltat

*Néha sehova sem illő képekre bukkansz
családi albumban. Kerek képű, ismeretlen
asszonyok, elálló fülű gyerekek – hogy ők kiknek
a kijeji, már senki sem emlékszik. És ott van az a rejtélyes,
beomlott falú ház, ami előtt lefényképezkedett külön
a nagyapám és külön a nagyanyám. Azt sem tudjuk,
melyik város vagy falu ez, azt sem, hogy mi lett a beomlott
falú házzal, és miért fényképezte le magát előtte
egy öreg kulák bottal, kalappal, tetőtől-talpig díszben.*

*Mint egy Hertha Müller-installáció – na persze azt
a fényképezőgépet egy Kati néni vagy Karcsi bácsi kattintotta
el, akiknek – magától értetődően – fogalmuk sem lehetett...*

*Ki tudhatná? De ki tudhatná...?
Minden kép az ő magányukkal szembesít.*

Félős vers

*Az éjszaka visszaveszi az árnyakat.
Ne fészkelődj! Amit álmodban
véletlenül megérintesz, megbetegszik,
mint az érett, a túlságosan lágy őszibarack.
Az óramutató piheg, ringatóznak
a színevesztett minták a szőnyegen.*

*Éjfél lesz. Lassan, óvatosan
egy pók belelebeg az éjsötétbe.*